

От бедуинската шатра до люкса на Монако

За пътя от бедуин в сирийската пустиня до предприемач на света за 2015 –
Мохед Алтрад пред Economy.bg

Като приказка от хиляда и една нощ. Така звучи историята на Мохед Алтрад – бедуин от сирийската пустиня, който преди дни спечели титлата предприемач на света за 2015 на бляскава церемония в Монако. Нищо не подсказва такъв развой на събитията, когато преди около 65 години в пустинята на Сирия се ражда момче на име Мохед. Дори и рождената година е ориентировъчна. Затова по-добре не питайте Мохед на колко години е.

Майка му – невръстно момиче, е изнасилена два пъти от водача на местното бедуинско племе, в резултат на което се раждат брат му и той. Малко след раждането на Мохед, майка му умира, а брат му е убит от водача на племето. Отглежда го баба му, която му забранява да ходи на училище. Вместо това той трябва да се грижи за камилите. Въпреки забраната, Мохед тайно наднича през процеп в стената на местното училище какво се преподава. Учителят го забелязва и той започва да участва в уроците. Става толкова добър, че съучениците му започват да му завиждат. Един ден те го заравят в дупка в пустинята и го оставят. Успява някак си да се измъкне. По-късно бездетно семейство го взима под крилото си и Мохед започва да ходи редовно на училище в град Рака. Печели стипендия в университет в Киев, но когато отива там, се оказва, че бройката е запълнена. Отправя се за Франция, без да знае и дума на френски. Там по-късно получава докторска степен по компютърни науки. Работи за водещи френски компании, помага при създаването на Националната петролна компания в Абу Даби, създава и продава компания за преносими компютри. През 1985 придобива почти фалирала компания за скелета. Реструктурира я, придобива нови фирми и в момента Altrad Group е един от водещите производители на скелета и циментови миксери в света с продажби от почти 2 млрд. долара. Altrad Group обединява 170 компании по цял свят със 17 хиляди служители.

Forbes оценява състоянието на Мохед Алтрад на над 1 млрд. долара. Той е на 1741-то място по богатство в света за 2015 и на 46-то във Франция. През 2014 Алтрад е избран за предприемач на годината във Франция. Преди дни той стана предприемач на света за 2015 в конкурс на Ernst and Young, в който изпревари 53 национални победители.

Economy.bg се свързва с Мохед Алтрад по телефона, за да разбере повече за предизвикателствата по пътя към успеха и за житейските уроци.

Можед, ако трябва да определите пътя си от сирак бедуин в сирийската пустиня до предприемач на света за 2015 с една дума, коя би била тази дума?

Може би контраст. Знаете, церемонията по награждаването беше в Монако, много красиво място с 5-звездни хотели. Но когато се върна назад към детството си, си представям условията, в които съм роден и отраснал в пустинята. Тези два свята са напълно различни. Така че може би думата е контраст.

Как се стигна до избора Ви за световен предприемач в Монако?

Беше важно за мен като сириец и арабин да спечеля наградата за Франция, защото това е първият път, когато страната е отличена. Много съм щастлив и за Франция и за мен да бъда признат в цял свят. Смятам, че като предприемач не е достатъчно само да трупаш пари, компании и служители. По-важно е да си обществено полезен. Защото има много бедни и нуждаещи се хора. Това винаги е било цел в живота ми, тъй като не съм забравил, откъде съм тръгнал. Инвестирал съм доста в различни проекти, вкл. и за подпомагане на изоставени деца.

Освен това съм и писател. Пиша романи. Един от тях се казва „Бедуин“. Той е автобиографичен. Беше избран от френското Министерство на образованието да се изучава в училищата. Може би всичко това беше отчетено от журито.

Кой е моментът, белязал най-силно живота Ви?

Трудно е да се отговори. Животът ми беше доста тежък. Беше изпълнен с насилие, когато бях малък. Вероятно моментът, предопределил живота ми, е изнасилването на майка ми от водача на племето. Тогава тя е била едва на 12 години. Първото изнасилване е довело до раждането на брат ми, а второто – на моето. По-късно водачът на племето убил брат ми. Отгледан съм от баба ми, защото майка ми е починала след раждането ми.

Как този момент се отрази на живота Ви след това?

Продължавам да живея до днес с идеята, че съм длъжник, че имам дълг, който трябва да изплатя. И това ме кара да продължавам. Мотивира ме да създавам. Парите никога не са били цел в живота ми. Те просто са резултат.

Изграждат ли болката и страданието силни характери? Фактор ли са те за постигането на изключителен успех?

Доста често разсъждаваме върху този въпрос, вкл. и в книгите си. Още не съм намерил отговора. Но по-скоро смятам, че трябва да си преминал и през болката, за да усетиш щастието. Защото животът е изпълнен с болезнени моменти. Ако се опитате да изброите моментите, в които наистина сте били щастливи, ще видите, че те са много малко. Може би това е песимистичен поглед върху живота, макар да ми се ще да съм по-скоро оптимист. Защото точно аз не би трябвало да съм песимист.

Щастлив ли сте в момента?

Не, заради дълга, който имам. Искан ми се да мога да дам живот на майка си, която е била е само на 13, когато ме е родила и умряла. Но знам, че това никога няма да се случи. Но не ме разбирайте погрешно. Добре съм. Опитвам се да намеря алтернативни начини да съм полезен.

Имали сте наистина труден живот. Какво Ви помогна да не се предадете? Какво Ви даде сили да продължите?

Понякога наистина е много трудно. Тази година компанията ми празнува 30 годишнина, но имаше моменти, когато бях на ръба да се откажа заради трудната икономическа ситуация. Успях да намеря сили да продължа.

Като дете какво Ви помогна да не се откажете? Какво Ви поддържаше?

Когато си дете, не си правиш планове и сметки. Да оцелея тогава не е било резултат от планиране, а по-скоро инстинкт за живот. Просто исках да съм жив, да продължа. Представях си тази картина в миналото: ако поставиш едно животно в затворена стая без прозорци и врата, но изведнъж се отвори много малко пространство, животното веднага ще се опита да излезе през него, дори и шансовете за успех да са незначителни. За мой късмет аз успях да се измъкна от това напълно затворено пространство. Когато шансът да оцелееш е много малък, мислиш, че това е краят. Но дори и възможността да е минимална, дори това да е последната глътка въздух, която ще вдъхнеш, ти се насочваш към нея.

Някога питали ли сте, къде бихте били сега, ако не беше бездетното семейство, което Ви е приютило, или ако нямате възможност да ходите на училище?

Вероятно щях да съм пастир, който се грижи за камилите, и убит от някого. Когато бях дете, виждах как хората се избиваха помежду си. Когато хората на Запад четат книги за пустинята, те си я представят като рай. Повярвайте ми, пустинята е всичко друго, но не и рай. През деня температурата стига до 50-60 градуса, а през нощта, когато племето пътува с камили, има много силен вятър и температурите падат значително. Тези екстремни условия могат да те убият.

Връщали ли сте се някога в родното си място в Сирия?

Пристигнах във Франция през 1970. Две години след това пътувах до Сирия. Бях заминал с идеята да намеря къде е погребана майка ми, но не успях. Някой просто беше премахнал всякакви следи. Тя не е имала живот. Не е живяла като жена. Починала е на 13. И някой я беше убил отново. Това ме накара да си тръгна по-рано. И оттогава не съм се връщал.

Как се чувствате, като виждате какво се случва в Сирия в момента?

Ако днес ме видите на някоя улица в южна Франция, където живея, ще си кажете, че съм испанец, португалец, италианец или французин. Но дълбоко в сърцето си аз съм от Ориента. Това обаче няма как да намери израз, защото средата ми е друга днес. В мен живеят две цивилизации – ориенталската и западната, защото получих образованието си на Запад. Макар и да ми беше трудно да свикна с живота тук в началото, постепенно започнах да приемам и разбирам хората. Така сега в мен живеят двама души. Но можеш ли да бъдеш двама души едновременно? Това е едно от странните чувства, които изпитвам вътре в себе си. По отношение на Сирия, честно казано, не знам, защото не съм бил там от 40 години. Освен това не съм наясно точно какво се случва там. Кое е правилното решение? Искане ми се да помогна, но не знам на кого, защото ако подам ръка на някого, може да сбъркам.

Какво е за Вас успехът? Считате ли се за успял човек?

Бих се нарекъл успешен, ако съм полезен на някого с живота си. Това се опитвам и да правя чрез бизнеса, образованието и спорта. Защото съм акционер в Montpellier Hérault Rugby, един от най-известните ръгби клубове в света. Защото подкрепям ръгбито? Всяка година избираме 1000 деца в затруднено положение, които тренират по половин ден ръгби в училище.

Какъв съвет бихте дали на младите хора, които искат да постигнат успех?

Съветът ми би бил: „Правете това, в което сте добри. Вярвайте в себе си и не губете надежда. Вижте ме мен: човек, който имаше нулев шанс да стане това, което е в момента, но той вярваше. Вярваше в живота и го обичаше. Обичаше и другите, независимо от цвета на кожата, религията и етноса им”.

Имате докторска степен по компютърни науки. Защо не се насочихте към технологичния бизнес?

Всъщност имам опит и в технологичния бизнес. Когато завърших докторската си степен, работих известно време в телекомуникационна компания, след което напуснах. Следващата година започнах работа във френска компания, произвеждаща електронни компоненти за армията. След това видях обява във вестника, в която Обединените арабски емирства търсеха инженери от арабски произход за създаването на петролна компания. Работих там 4 години. Помогнах при създаването на Abu Dhabi National Oil Company. Върнах се във Франция, но не знаех какво да правя. С няколко приятели, които бяха завършили с мен компютърни науки, през 1983 създадохме компания за преносими компютри. Можете да си представите по това време колко огромни бяха компютрите. Осъзнахме, че пазарът за преносимите компютри ще се разрасне, но нямаше пари да финансираме бизнеса, затова продадохме компанията. Докато си почивах един ден, при мен дойде един мъж, който ме попита имам ли интерес да купя почти банкрутирала компания за производство на скелета. Тогава за първи път чух думата скеле. Посетих компанията и съзрях голямо бъдеще в нея, защото имаме нужда от скелета навсякъде. Купих тази компания с парите от продажбата на предишната. Реструктурирах я и тя стана печеливша. С печалбата придобих други компании. В момента Altrad Group включва 170 компании в цял свят. В България не присъстваме, но имаме много клиенти от там. Изнасяме чрез нашите офиси в Хърватска и в Румъния.

Споделяли сте, че се опитвате да направите щастливи хората, които работят за вас. Защо това е важно за Вас?

Първо, от практическа гледна точка. Смятам, че ако Вие сте щастлива, ще бъдете по-добър журналист. Ако аз съм щастлив, вероятно ще съм по-добър писател. Това е много важен фундамент, за да може хората да са по-ефективни.

Освен това не можете да гледате на компанията като самостоятелна единица, като изолиран остров. Вие

работите за компания, аз работя за компания, 17-те хиляди служители на Altrad работят за компанията, но в края на деня, и те, както Вие и аз, се прибират вкъщи. В крайна сметка, ние всички сме хора. Работата не може да се разглежда отделно от живота, те са свързани. Така че компанията наистина трябва да се грижи за хората си. Можеш да прочетеш по лицето на всеки, кога е щастлив и кога не е. И когато видиш, че нещо го тревожи, можеш да го попиташ дали можеш да му помогнеш по някакъв начин.

Какво е посланието, което искате да отправите към хората? На какво е важно да обръщаме внимание? Коя е най-голямата ценност в живота?

Ако трябва да отговаря с една дума, то тя би била – любов. Любов във всеки смисъл.

Какво Ви вдъхновява?

Отново любовта към хората.